

Arrest

nr. 329 637 van 10 juli 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. MUTOMBO
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 20 februari 2025 tot weigering van verblijf (bijlage 48).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 april 2025 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat M. MUTOMBO en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 In september 2018 vraagt verzoekende partij om de aflevering van een visum voor kort verblijf waarbij zij aangeeft dat het motief hiervoor een familiebezoek zou zijn. Deze aanvraag wordt op 28 november 2018 geweigerd.

1.2 Op 21 september 2022 wordt voor verzoekende partij een eerste aanvraag (ref. Uniek Loket: 2800077F96YHZ) ingediend voor het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan 90 dagen met het oog op tewerkstelling (gecombineerde vergunning), via de werkgever S. A. (...) (KBO: 752749791) en dit in toepassing van artikel 61/25-1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Deze aanvraag wordt op 20 maart 2023 goedgekeurd door de gemachtigde van de minister, en er wordt een bijlage 46 overgemaakt aan de bevoegde diplomatieke post voor afgifte van een visum D/B34. De bijlage 46

wordt overgemaakt aan de Belgische ambassade te Islamabad, Pakistan (bevoegd voor inwoners/onderdanen van Afghanistan), gelet op de Afghaanse nationaliteit van verzoekende partij en het feit dat op het aanvraagformulier deze ambassade was opgegeven als bevoegde diplomatieke post, zonder verder enige verdere vermelding te maken van het verblijfsadres van verzoekende partij of desgevallend haar land van verblijf.

Op 22 april 2023 wordt er door de mandataris van de werkgever een verzoek overgemaakt aan de gemachtigde van de minister om de bijlage 46 over te maken aan de Belgische ambassade te Teheran, Iran vermits verzoekende partij blijkbaar daar zou verblijven.

Op 21 juni 2023 mocht de gemachtigde van de minister ter ondersteuning van vernoemd verzoek een bewijs van geldig visum voor Iran op naam van betrokkene ontvangen, ter bevestiging dat de ambassade te Teheran, Iran bevoegd kon worden gemaakt voor afgifte van het visum D/B34.

Op 10 oktober 2023 worden door de gemachtigde van de minister instructies overgemaakt aan de bevoegde diplomatieke post om deze bijlage 46 als nietig én onbestaande te beschouwen, én géén visum D/B34 meer af te leveren aan verzoekende partij vermits het bevoegde gewest op 10 oktober 2023 was overgegaan tot intrekking van de toelating tot arbeid op basis waarvan deze bijlage 46 was afgeleverd. Verzoekende partij wordt gelijktijdig eveneens in kennis gesteld van deze beslissingen.

1.3 Op 10 november 2023 wordt voor verzoekende partij een tweede aanvraag (ref. Uniek Locket: 280007SWQJA2Z) ingediend voor het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan 90 dagen met het oog op tewerkstelling (gecombineerde vergunning) en dit opnieuw via de werkgever S. A. (...) (KBO: 752749791), in toepassing van artikel 61/25-1 van de Vreemdelingenwet.

Deze aanvraag wordt op 03 april 2024 ontvankelijk verklaard door het bevoegde gewest en op 24 april 2024 wordt er door het bevoegde gewest een toelating tot arbeid afgeleverd met een geldigheidsduur van 25 april 2024 tot en met 24 april 2025.

Op 05 juli 2024 wordt verzoekende partij (en tevens het bevoegde gewest) door de gemachtigde van de minister in kennis gesteld van de beslissing tot verlenging van de behandeltermijn van deze aanvraag, in toepassing van artikel 61/25- 5 § 2 van de wet van 15/12/1980, gelet op de uitzonderlijke omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag.

1.4 Op 20 februari 2025 wordt aan verzoekende partij het verblijf geweigerd (bijlage 48). Deze beslissing die in het kader van de huidige procedure bestreden wordt, wordt als volgt gemotiveerd:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF

In uitvoering van artikel 74/20 § 1 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 105/3, § 6 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verblijfsaanvraag ingediend door :

Naam : S. (...)

Voorn(a)am(en) : S. (...)

Nationaliteit : Afghanistan

Geboortedatum : (...)

Geboorteplaats : W. (...) Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Referentienummer Uniek Locket: 280007SWQJA2Z

wordt om de volgende reden geweigerd:

Artikel 74/20 § 1 van de wet van 15/12/1980: Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Voor betrokkene werd op 21/09/2022 een eerste aanvraag (ref. Uniek Locket: 2800077F96YHZ) ingediend voor het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan 90 dagen met het oog op tewerkstelling

(gecombineerde vergunning), via de werkgever S. A. (...) (KBO: 752749791), in toepassing van art. 61/25-1 van de wet van 15/12/1980.

Deze aanvraag werd op 20/03/2023 goedgekeurd door de gemachtigde van de minister, en er werd een bijlage 46 overgemaakt aan de bevoegde diplomatieke post voor afgifte van een visum D/B34. De bijlage 46 werd overgemaakt aan de Belgische ambassade te Islamabad, Pakistan (bevoegd voor inwoners/onderdanen van Afghanistan), gelet op de Afghaanse nationaliteit van betrokkene, én het feit dat op het aanvraagformulier deze ambassade was opgegeven als bevoegde diplomatieke post, zonder verder enige vermelding te maken van het verblijfsadres van betrokkene, of het land van verblijf.

Op 22/04/2023 werd er door de mandataris van de werkgever een verzoek overgemaakt aan de gemachtigde van de minister om de bijlage 46 over te maken aan de Belgische ambassade te Teheran, Iran, gelet op het feit dat betrokkene klaarblijkelijk aldaar zou verblijven.

Op 21/06/2023 mocht de gemachtigde van de minister ter ondersteuning van vernoemd verzoek een bewijs van geldig visum voor Iran op naam van betrokkene ontvangen, ter bevestiging dat de ambassade te Teheran, Iran bevoegd kon worden gemaakt voor afgifte van het visum D/B34.

Op 10/10/2023 werden door de gemachtigde van de minister instructies overgemaakt aan de bevoegde diplomatieke post om deze bijlage 46 als nietig én onbestaande te beschouwen, én géén visum D/B34 meer af te leveren aan betrokkene, gelet op het feit dat het bevoegde gewest op 10/10/2023 was overgegaan tot intrekking van de toelating tot arbeid op basis waarvan deze bijlage 46 was afgeleverd. De aanvrager werd gelijktijdig eveneens in kennis gesteld van deze beslissingen.

Voor betrokkene werd op 10/11/2023 een tweede aanvraag (ref. Uniek Loket: 280007SWQJA2Z) ingediend voor het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan 90 dagen met het oog op tewerkstelling (gecombineerde vergunning), via de werkgever S. A. (...) (KBO: 752749791), in toepassing van art. 61/25-1 van de wet van 15/12/1980.

Deze aanvraag werd op 03/04/2024 ontvankelijk verklaard door het bevoegde gewest, en op 24/04/2024 werd er door het bevoegde gewest een toelating tot arbeid afgeleverd met een geldigheidsduur van 25/04/2024 tot en met 24/04/2025.

Op 05/07/2024 werd de aanvrager (en het bevoegde gewest) door de gemachtigde van de minister in kennis gesteld van de beslissing tot verlenging van de behandeltermijn van deze aanvraag, in toepassing van art. 61/25- 5 § 2 van de wet van 15/12/1980, gelet op de uitzonderlijke omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag.

Het is deze aanvraag (ref. Uniek Loket: 280007SWQJA2Z) die het voorwerp uitmaakt van onderhavige beslissing tot weigering van een machtiging tot verblijf, en weigering van de toekenning van een gecombineerde vergunning door middel van de afgifte van een bijlage 48.

Voorafgaand aan de indiening van de reeds aangehaalde aanvragen voor het bekomen van een gecombineerde vergunning, was betrokkene reeds gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken op basis van een eerdere verblijfsprocedure.

Betrokkene had september 2018 een aanvraag ingediend bij de Belgische ambassade te Teheran, Iran voor het bekomen van een visum C voor 'kort verblijf' in de Schengenzone, met als opgegeven reisdoel 'familiebezoek'.

Bij deze visumaanvraag werd voor betrokkene als 'beroep' aangegeven dat zij 'huisvrouw' (Unaccompanied Housewife, Partner) was.

Deze visumaanvraag werd door de gemachtigde van de minister geweigerd op 28/11/2018.

Het administratief dossier van betrokkene bevat eveneens een 'tenlasteneming' (bijlage 3bis) op naam van betrokkene, afgeleverd te Grobbendonk op 06/12/2018. Deze tenlasteneming maakt vermelding van een verblijfsadres in Iran voor betrokkene.

Het administratief dossier van betrokkene bevat eveneens een 'tenlasteneming' (bijlage 3bis) op naam van betrokkene, afgeleverd te Grobbendonk op 08/04/2019. Deze tenlasteneming maakt vermelding van een verblijfsadres in Iran voor betrokkene.

Het administratief dossier van betrokkene bevat eveneens een 'tenlasteneming' (bijlage 3bis) op naam van betrokkene, afgeleverd te Grobbendonk op 19/06/2018. Deze tenlasteneming maakt vermelding van een verblijfsadres in Iran voor betrokkene.

Het administratief dossier van betrokkene bevat eveneens een 'tenlasteneming' (bijlage 3bis) op naam van betrokkene, afgeleverd te Balen op 17/12/2021. Deze tenlasteneming maakt vermelding van dhr. M. S. (...) (31/12/1991) als 'garant', en bij 'verwantschapsband met garant' werd aangegeven 'moeder'. Deze bijlage 3bis maakte eveneens vermelding van een verblijfsadres in Iran voor betrokkene.

Er dient hierbij ook te worden opgemerkt dat dhr. M. S. (...) (31/12/1991) de zaakvoerder is van de onderneming S. A. (...) (KBO: 752749791), die voor betrokkene die aanvraag voor het bekomen van een gecombineerde vergunning heeft ingediend.

Deze aanvraag (ref. Uniek Loket: 280007SWQJA2Z) voor het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan 90 dagen met het oog op tewerkstelling (gecombineerde vergunning – art. 61/25-5 Vw) werd voor betrokkene ingediend in de tewerkstellingscategorie 'Knelpuntberoep (art.18 § 2 BVR)' met als functietitel 'bakker'.

Het aanvraagdossier zoals ingediend op het Uniek Loket bevatte o.a. de volgende stukken m.b.t. de werkervaring:

- Een curriculum vitae (CV) op naam van betrokkene waarin wordt verklaard dat betrokkene voor deze aanvraag relevante werkervaring heeft opgedaan in Afghanistan (periode: 2000-2018), Iran (periode: 2018 – 9 maanden), én Afghanistan (periode 2019-2022).

Eveneens bevatte het aanvraagdossier een reeks foto's van een actieve bakkerij (locatie onbekend), waarop een ongeïdentificeerde vrouw aan het bakken was. Het valt niet vast te stellen of de vrouw die op deze foto's zichtbaar is ook effectieve betrokkene betreft, of niet.

Op basis van deze stukken wordt er door betrokkene beweerd over relevante werkervaring te beschikken, opgebouwd in voornamelijk Afghanistan, en een korte periode in Iran (vereist voor de goedkeuring van deze gecombineerde vergunning m.b.t. de component tewerkstelling).

Echter, zoals reeds kan worden afgeleid uit de in deze beslissing eerder aangehaalde elementen strookt dit niet met het administratief dossier van betrokkene zoals gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Bijkomend blijkt uit de historiek van visumaanvragen van betrokkene bij de Belgische autoriteiten dat zij (voor zover kan worden vastgesteld uit het administratief dossier) sinds 2018 (en tot op heden) onafgebroken in Iran verblijft.

Het administratief dossier van betrokkene bevat géén stukken op basis waarvan kan worden vastgesteld dat betrokkene ook effectief in Afghanistan verbleef in de periode waarin er (in relatief vage termen) wordt geclaimd relevante werkervaring te zijn opgedaan in Afghanistan (niet in Iran), én a fortiori kan er aldus zeker niet worden aangetoond dat er ook überhaupt een dergelijke werkervaring zou kunnen zijn verworven.

Er kan, op basis van de stukken aanwezig in het dossier niet worden vastgesteld of, en zo ja, in welke periodes betrokkene in Afghanistan heeft verbleven, of niet.

Meer nog, het administratief dossier bevat net verschillende stukken voor de periode 2018-2024 waaruit blijkt dat (voor zover kan worden geconcludeerd door de gemachtigde van de minister) er een onafgebroken verblijf in Iran werd uitgeoefend, en aldus de op het CV aangegeven tewerkstelling in Afghanistan in de periode 2019-2022 niet waarachtig kan zijn.

Ten tweede blijkt uit een nazicht van het paspoort van betrokkene dat hierin als 'beroep' (occupation) staat vermeld dat betrokkene 'huisvrouw' (housewife) zou zijn geweest in de periode van afgifte van deze akte, nl. 2018.

Ten derde blijkt uit het administratief dossier, en met name uit een verslag dd. 19/12/2024 van de Vlaamse Sociale Inspectie (VSI), dat aan de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd overgemaakt, dat betrokkene momenteel tewerkgesteld zou zijn in een bakkerij in Teheran, Iran, en dat er foto's van deze bakkerij door de aanvrager (werkgever) werden overgemaakt aan de sociaalrechtelijk inspecteur van de VSI.

Echter, op geen enkele wijze wordt van deze beweerde werkervaring vermelding gemaakt door de aanvrager in het aanvraagdossier zelf, het administratief dossier bevat géén bewijzen dat dergelijke tewerkstelling effectief wordt uitgevoerd in Iran (behalve de loutere verklaring van de werkgever), én op de foto's die door

de aanvrager aan de de sociaalrechtelijk inspecteur van de VSI werden overgemaakt kan de aanwezigheid van betrokkene in de Iraanse bakkerij (naam onbekend) niét worden vastgesteld.

Op basis van de hierboven aangehaalde elementen dient te worden vastgesteld dat de, voor deze verblijfsaanvraag vereiste én relevante) werkervaring, louter gebaseerd is op de verklaringen van de aanvrager (werkgever + werknemer) hieromtrent zonder dat er enig effectief bewijs hiervoor kan worden aangeleverd.

Er dient daarenboven te worden vastgesteld dat deze verklaringen omtrent de werkervaring in tegenstrijd zijn met het administratief verblijfsdossier van betrokkene, daar uit de historiek van visumaanvraag én tenlastenemingen blijkt dat betrokkene voor zover kan worden vastgesteld de afgelopen jaren (en met name sinds 2018) in Iran verblijft, en daar al jaren onafgebroken woonachtig is. Er werd echter geen enkel bewijs voorgelegd van verblijf, laat staan werkervaring, in Afghanistan, hoewel beide aspecten (verblijf én tewerkstelling) wél worden beweerd door de aanvrager.

Bijkomend blijkt uit de tenlasteneming (bijlage 3bis) dd. 17/12/2021 dat de zaakvoerder van de onderneming die deze aanvraag voor een gecombineerde vergunning heeft ingediend, de zoon van betrokkene zou zijn.

Echter, op 25/07/2024 had de gemachtigde van de minister in toepassing van art. 61/25-5 § 3 van de wet van 15/12/1980 een 'verklaring op eer' van betrokkene opgevraagd omtrent de wijze waarop betrokkene in contact was gekomen met haar toekomstige werkgever in België. In reactie op dit verzoek had betrokkene in een schriftelijke verklaring voorgelegd aan de gemachtigde van de minister verklaart dat zij haar toekomstige werkgever 'bekend/verwant waren met elkaar in hetzelfde dorp' ("we are familiar with each other in the same village").

Hoewel er in deze verklaring wél werd aangegeven dat er een bepaalde familiale band is, kan de verklaring 'bekend/verwant met elkaar in hetzelfde dorp' niet redelijkerwijs worden beschouwd als overeen te komen met de gegevens in de voornoemde bijlage 3bis, waarin werd aangegeven dat er een directe familiale afstammingsband van de eerste graad zou zijn tussen betrokkene en de zaakvoerder.

Op basis van het administratief dossier van betrokkene, en op basis van de hierboven aangehaalde elementen dient dan ook te worden vastgesteld dat betrokkene de Belgische autoriteiten i.h.k.v. deze aanvraag voor het bekomen van een verblijfsmachtiging heeft trachten te misleiden, met het oog op het bekomen van een verblijfsvoordeel, nl. een machtiging tot verblijf van meer dan 90 dagen met het oog op tewerkstelling in België.

Er dient met nadruk te worden gesteld dat onderhavige beslissing op zich géén beoordeling betreft omtrent de eventuele professionele capaciteiten van betrokkene om de tewerkstelling waarop deze aanvraag gebaseerd is te kunnen uitoefenen, noch betreft onderhavige beslissing een beoordeling omtrent de eventuele bereidwilligheid van betrokkene om in het Rijk te willen werken indien zij over geldig verblijfsrecht zou beschikken.

Onderhavige beslissing betreft slechts een beoordeling omtrent de waarachtigheid én betrouwbaarheid van de informatie die door betrokkene aan de Belgische autoriteiten werd aangeleverd i.h.k.v. een verblijfsaanvraag ingediend in toepassing van art. 61/25-1 van de wet van 15/12/1980.

De aanvraag voor het bekomen van een 'machtiging tot verblijf voor meer dan negentig dagen met het oog op tewerkstelling' in de vorm van een (aanvraag voor een) gecombineerde vergunning, betreft één gemeenschappelijke aanvraag voor het verkrijgen van zowel een 'toelating tot arbeid' (regionale bevoegdheid) als een 'machtiging tot verblijf' (federale bevoegdheid). In het geval een dergelijke aanvraag zou resulteren in een positieve beslissing door beide bevoegde overheden, wordt de beslissing tot toekenning van de gecombineerde vergunning, afgeleverd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in de vorm van één enkele administratieve (rechts)handeling (bijlage 46 of bijlage 47) die zowel het verblijf als het werk toestaat (art. 61/25- 2 § 4 van de wet van 15/12/1980).

Tijdens de gezamenlijke behandeling van een dergelijke aanvraag respecteren de federale én regionale overheden dan ook hun respectievelijke bevoegdheden. Echter, gelet op het gecombineerde karakter van de aanvraag voor het bekomen van een toelating tot arbeid én machtiging tot verblijf, gelet op het parallelle onderzoek van de aanvraag door de respectievelijk bevoegde diensten op basis van gegevens die voor hen afzonderlijke toegankelijk zijn, gelet op het feit dat bij het onderzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) naar de voorwaarden van het verblijf en de historiek van de verblijfsaanvragen van betrokkene elementen kunnen opduiken die beide componenten van de gecombineerde aanvraag aantasten en wijzen op misleiding bij de indiening van de aanvraag voor het bekomen van de gecombineerde vergunning, én gelet op de verbondenheid van het bekomen van een toelating tot arbeid om daaropvolgend te kunnen

worden gemachtigd tot verblijf, dient elk gebruik van valse of misleidende informatie met het oog op het bekomen van een toelating tot arbeid zonder meer ook te worden beschouwd als een gebruik van valse of misleidende informatie met het oog op het bekomen van een machtiging tot verblijf.

Er dient hierbij bijzondere nadruk te worden gelegd op het feit dat deze beslissing hoegenaamd géén beoordeling uitmaakt van de professionele capaciteiten van betrokkene om de beoogde tewerkstelling in België (al dan niet) te kunnen uitvoeren, maar slechts een beoordeling betreft omtrent de waarachtigheid én betrouwbaarheid van de verklaringen die betrokkene in het kader van zijn aanvraag tot het bekomen van een gecombineerde vergunning heeft afgelegd bij de Belgische autoriteiten, en op basis waarvan een dergelijke aanvraag (indien sprake van valse of misleidende informatie) kan worden geweigerd in toepassing van art. 74/20 § 1 van de wet van 15/12/1980 (zie ook arrest RvV. 309382, dd. 08/07/2024).

Bijgevolg wordt de aanvraag voor een gecombineerde vergunning geweigerd.”

1.5 Op 7 april 2025 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer houdende een vordering tot nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.1 Gelet op het verzoekschrift van verzoekende partij dat op 7 april 2025 ter griffie ontvangen werd.

2.2 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 22 april 2025 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.3 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij een syntheseseminarie wenst neer te leggen.

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.4 Partijen werden gehoord op de zitting van 20 juni 2025. Verzoekende partij legt ter zitting nog een zogenaamde pleitnota neer.

2.5 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Verwerende partij maakt gewag van twee redenen waarom de vordering van verzoekende partij niet-ontvankelijk zou zijn. Ten eerste is zij van oordeel dat er geen woonplaatskeuze werd gedaan. Ten tweede meent zij dat verzoekende partij geen belang meer heeft bij de huidige procedure vermits de onderliggende toelating tot arbeid in ieder geval slechts geldig was tot en met 24 april 2025.

3.2 Conform de bepalingen van artikel 39/69 van de wet van 15 december 1980 (verder: de Vreemdelingenwet) dient het gedinginleidende verzoekschrift op straffe van nietigheid een aantal vermeldingen te bevatten. De vermelding van een gekozen woonplaats is één van deze vermeldingen.

Daarbij wijst de Raad er echter op dat dergelijke op straffe van nietigheid voorgeschreven vermeldingen er voor dienen te zorgen dat er een vlotte procesgang mogelijk is. Sommige van deze vermeldingen dienen dan ook soms soepel geïnterpreteerd te worden en dit rekening houdend met het eigenlijke doel dat zij beogen. De minste tekortkoming, miskenning of verzuim dient dan ook niet noodzakelijk tot de absolute nietigheden gerekend te worden.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij bijgestaan wordt door haar raadsman en dat er duidelijk een Belgisch adres vermeld wordt dat het kantoor van haar raadsman betreft en dit meer bepaald te 3500 Hasselt, aan de Koningin Astridlaan 46. Het verzoekschrift bevat geen verder adres waardoor verzoekende partij minstens impliciet woonplaatskeuze gedaan heeft op dit adres. Alle briefwisseling verloopt langs dit

adres. Verzoekende partij heeft kennis kunnen nemen van de briefwisseling in deze. Dit geldt evenzeer voor verwerende partij derwijze er besloten kan worden dat het doel van de norm, namelijk een vlotte procesgang, dan ook bereikt werd.

Deze door verwerende partij opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid is dan ook niet gegrond.

3.2 Verwerende partij merkt op dat de geldigheidsduur van de toelating tot arbeid intussen verstreken is en dat verzoekende partij bijgevolg geen belang meer heeft bij huidige procedure. Het belang moet volgens haar immers enig voordeel opleveren en een nuttig effect kunnen sorteren.

4. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

4.1 Verzoekende partij voert in haar verzoekschrift een enig middel aan waarin zij de schending opwerpt van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Zij zet dit middel als volgt uiteen:

“Verzoekster meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing.

2.1 Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

In de weigeringsbeslissing wordt er aangehaald dat de betrokkene de Belgische autoriteiten heeft trachten te misleiden, met het oog op het bekomen van een verblijfsvoordeel, nl. een machtiging tot verblijf van meer dan 90 dagen met het oog op tewerkstelling in België.

De weigeringsbeslissing werd genomen omwille van het feit dat er te weinig bewijzen werden aangevoerd om de beweerde elementen in de aanvraag te staven. Echter heeft de Dienst Vreemdelingenzaken het nagelaten om gedetailleerde of specifieke bijkomende informatie op te vragen. Dat vormt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

“Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, wat onder meer betekent dat het alle, voor de beslissing relevante feiten, met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat het met deze feiten ook rekening moet houden bij het nemen van de beslissing.”

“Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen.”

Indien men om bijkomende documenten, of zelfs om verduidelijking van de documenten had gevraagd, zou men een volledig en diep onderzoek hebben kunnen voeren. Dan had men kunnen verifiëren dat SAJADI SAKINEH weldegelijk de persoon is die op de foto's aan het bakken was. (stuk 4, 5 en 6)

Bovendien eist De Raad van State dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten en tot de feitenvinding komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken’.

Ter verduidelijking volgt hieronder een schets van de periodes waar verzoekster enerzijds in Iran verbleef en anderzijds in Afghanistan.

In de periode van 2000 tot februari 2018 werkte mevrouw S. S. (...) jarenlang thuis, in Sanglakh, Afghanistan als broodbakster. Ze beschikte over een zelfgebouwde oven waarin ze broodjes bakte voor haarzelf en tevens voor haar burens. Haar dorpsgenoten in Sanglakh betaalden haar ofwel met geld ofwel in natura met bloem. De bloem die ze heeft gekregen, gebruikt ze dan om broodjes te produceren, waarna ze het verkoopt aan haar burens als straatverkoopster.

Tijdens deze periode werkt ze ook op geregelde tijdstippen in bakkerij Haemi (stuk 5), gevestigd in Dalaman Charkala Chardi — Bahardorghan — Bibifathemezahara, nummer 33, te Kabul. De bakkerij was enkel toegankelijk voor vrouwen. Daar werkte ze als broodbakster en verkoopster.

Vanaf 2010 breidt ze haar kennis uit en begint ze ook koekjes en hartige Afghaanse deegproducten, zoals bolani, börek, mantu, ... te bakken (stuk 6). Tevens verkoopte ze deze producten ook als straatverkoopster. Naast haar bezigheden als huisvrouw wordt ze door beperkte inkomsten in de loop der tijd verplicht om ook bakkersactiviteiten uit te voeren en te werken als straatverkoopster. Ze blijft actief als straatverkoopster tot midden 2017.

In februari 2018 verlaat ze Afghanistan en verhuist ze naar Tehran, Iran. Kort na haar aankomst vraagt ze een paspoort aan bij de ambassade van Afghanistan in Tehran, Iran. Het paspoort werd afgeleverd door de Afghaanse autoriteiten op 16 april 2018, met de vermelding "huisvrouw". Echter, ook in deze periode zette ze haar activiteiten als producente van broodjes, koekjes en hartige Afghaanse deegproducten verder. Deze verkocht ze daarna in de buurt van haar woonst en als staatverkoopster.

In september 2018 vroeg ze een visum C aan bij de Belgische ambassade te Tehran, Iran om familieleden te kunnen bezoeken in België. Echter werd het visum geweigerd in november 2018.

In januari 2019 keerde ze gedurende een korte periode terug naar Afghanistan (stuk 3) met de bedoeling om een winkeltje te starten om broodjes te verkopen. Ze verblijft op het adres Kotehsangie Dvanbeigie — Robere pomp benzine — Shier alam, nummer 32. Daar bevindt zich een grote familiewoning van haar broer.

Een maand later, in februari 2019, na haar terugkeer uit Afghanistan werkte ze verder in Tehran, Iran als vervaardigster van broodjes, koekjes en hartige Afghaanse deegproducten. Tevens blijft ze haar zelfgeproduceerde gebakjes verkopen aan haar burens en als straatverkoopster.

In maart 2021 wordt ze opgepakt door de Iraanse politie en wordt ze gedeporteerd naar Afghanistan. Daar verblijft ze vier maanden en in juli 2021 keert ze op onofficiële wijze terug naar Iran. Hier werkte ze verder als huisvrouw, bakker van broodjes en Afghaanse deegproducten en als straatverkoopster op verschillende plaatsen in de stad. Daarvoor beschikte ze evenwel niet over een geldige handelsvergunning. De Iraanse overheid levert immers geen vergunningen af aan Afghaanse onderdanen.

In mei 2023 wordt ze tijdens haar verkoopactiviteiten opnieuw opgepakt door de Iraanse politie en naar Afghanistan gerepatriëerd om de eenvoudige reden dat ze haar identiteitsdocumenten niet onmiddellijk kan voorleggen aan de agenten in kwestie. In Afghanistan werkte ze daarna opnieuw voor vier maanden in bakkerij Haemi in Kabul.

In september 2023 keert ze nogmaals op onofficiële wijze terug naar Iran. Daar verblijft ze tot op heden en is ze actief als huisvrouw. Tevens blijft ze ook broodjes, koekjes en hartige Afghaanse deegproducten produceren en verkopen.

2.2 Schending van het redelijkheidsbeginsel

"Bij de toetsing van de redelijkheid van de beslissing van een administratieve overheid, beschikt de Raad van State slechts over een marginaal toetsingsrecht, waarbij hij enkel beslissingen kan vernietigen die kennelijk onredelijk zijn. Dit zijn beslissingen waarvan het ondenkbaar is dat een redelijk oordelende overheid, die in dezelfde omstandigheden moet beslissen, dezelfde beslissingen zou nemen."

Elke redelijke overheidsinstantie zou in eenzelfde geval verzoeker toelaten tot de Belgische arbeidsmarkt. Het is namelijk algemeen bekend dat de job 'bakker' een knelpuntberoep is in Vlaanderen. Het is dan ondenkbaar dat men buitenlandse werkkrachten, die gemotiveerd zijn om te werken en bovendien al werkervaring hebben in hun thuisland, die kans ontzegt. Het is namelijk een win-winsituatie, zowel voor de arbeidsmigrant, alsook voor de Belgische arbeidsmarkt.

De lijst van knelpuntberoepen zal slinken én de arbeidsmigranten zullen een goede job bekomen. Uiteraard zal elke redelijk denkende overheidsinstantie in dezelfde situatie de gecombineerde vergunningen wél toekennen. Bovendien houdt dit ook de groei van de Vlaamse bedrijven tegen. Indien zij meer werkkrachten kunnen aannemen, kunnen wij meer en meer doorgroeien, en zich richten op de Europese schaal van bedrijven en uiteindelijk naar een bedrijf dat op wereldniveau kan meedraaien. Het niet toelaten van de werkzoekende arbeidsmigranten in Vlaamse bedrijven, is dan ook een gemiste kans op de groei voor deze Vlaamse bedrijven.

Bovendien werd er een uitvoerend onderzoek gedaan ter plaatse op de werkvloer, door de sociale inspectie. Daaruit is gebleken dat de bakkerij waarin ze tewerkgesteld zou worden, aan alle voorwaarden voldoet en dat alle machines aanwezig zijn.

2.3 Familieleden tewerkstellen via een gecombineerde vergunning

Volgens de wet betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers' is er geen verbod op tewerkstelling van buitenlandse familieleden. Immers luiden artikel 2 en 3 als volgt:

Art. 2. Voor de toepassing van deze wet, dient te worden verstaan onder:

1° buitenlandse onderdanen en werknemers : de onderdanen en werknemers die niet de Belgische nationaliteit bezitten;

Art. 3. Deze wet is van toepassing op de buitenlandse werknemers en op de werkgevers.

Voor de toepassing van deze wet wordt gelijkgesteld :

1° met buitenlandse werknemers : de buitenlandse onderdanen die anders dan krachtens een arbeidsovereenkomst, arbeid verrichten onder het gezag van een ander persoon;

2° met werkgevers : de personen die onder 1° genoemde personen tewerkstellen.

Voor de toepassing van deze wet worden de schouwspelartiesten vermoed te zijn aangeworven met een arbeidsovereenkomst voor bedienden, tenzij het tegendeel wordt bewezen.

Er wordt niet gespecificeerd wie de werknemers daadwerkelijk mogen zijn. Bijgevolg kunnen werkgevers hun familieleden tewerkstellen. Het zou kennelijk onredelijk zijn mocht het feit dat ze een familiale band hebben, een overwegingsgrond zijn voor de weigeringsbeslissing.

2.4 Werkervaring in Afghanistan

In de weigeringsbeslissing wordt er herhaaldelijk aangehaald dat er geen bewijs is van haar werkervaring als bakker. Echter, gezien de afkomst van verzoekster, wordt het bakken van broodjes en desserts van jongs af aan, thuis aangeleerd. Men kan dus veronderstellen dat verzoekster het bakken van broodjes en Afghaanse deegproducten, van haar moeder heeft aangeleerd.

Evenwel is het sinds de opkomst van de Taliban erg moeilijk voor Afghanen om te verblijven in Iran, aangezien ze aan de grens met Iran gedwongen worden om terug te keren naar Afghanistan. (stuk 8 en 9)

Gelet op de onzekere en onveilige situatie sinds de machtsoverneming door de Taliban, is het onmogelijk om duidelijke bewijzen bij te brengen van haar aanwezigheid in Afghanistan, voor de periode vanaf 2018 tot nu. (stuk 11)

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat er derhalve geen grondig onderzoek gedaan is. Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn."

4.2 In de synthesememorie stelt verzoekende partij dat haar beroep wel ontvankelijk is vermits zij wel degelijk een woonplaatskeuze gedaan zou hebben en de weigeringsbeslissing betrekking heeft op de gecombineerde vergunning en niet enkel op de toelating tot arbeid.

4.3 Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

4.4 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.5 Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

4.6 Er werd een aanvraag ingediend voor een verblijfsrecht op basis van artikel 61/25-1 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij en haar werkgever zijn van oordeel dat zij geschikt zou zijn voor een arbeidsbetrekking in België en daartoe verzoeken zij om de aflevering van een verblijfsrecht.

4.7 Verwerende partij heeft gemeend deze aanvraag voor een verblijfsrecht te moeten weigeren op basis van artikel 74/20, §1 van dezelfde Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt zeer precies dat:

“§ 1. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

(...)”

In de memorie van toelichting bij de wet van 4 mei 2016, die artikel 74/20 heeft ingevoegd in de Vreemdelingenwet, kan het volgende worden gelezen:

*“Het artikel 74/20 geeft het algemeen rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*” weer. Dit beginsel is door het Hof van Cassatie omschreven (zie het arrest van 6 november 2002 – Cass., 6 november 2002, J.T., 2003/16, nr. 6094, 310-314, of het arrest van 3 maart 2011 – www.cass.be). Dit beginsel verbiedt elk bedrog of elke oneerlijkheid met het oogmerk te schaden of winst te behalen. Zo sluit een bedrieglijke gedraging, of een opzettelijke fout, uit dat de bedrieger sommige regels van het positieve recht die normaal van toepassing zijn en waaruit hij een voordeel zou halen, kan doen gelden. Annekatrien LENAERTS, referendaris bij het Hof van Cassatie, verduidelijkt dat dit algemene rechtsbeginsel uit twee bestanddelen bestaat: een foutieve gedraging (handeling of onthouding, opzettelijke oneerlijkheid of misleiding waarbij de werkelijkheid op een onjuiste manier wordt voorgesteld) en een intentie om te schaden (wil van de bedrieger om een onrechtmatig voordeel te halen uit de toepassing van een rechtsregel). Dit beginsel heeft als rechtsgevolg dat uit een bedrieglijke gedraging geen enkel recht kan voortvloeien (A. LENAERTS, “Le principe général de droit *fraus omnia corrumpit*: une analyse de sa portée et de sa fonction en droit privé belge”, T.B.B.R., 2014/3, 98-115).” (Kamer van Volksvertegenwoordigers, Stukken, 2015-2016, DOC 54, 1696/001, p.10).*

Verder wordt in de memorie van toelichting bij de artikelsgewijze bespreking vermeld dat de desbetreffende artikelen van het ontwerp “*passen in het kader van de invoeging in de wet van 15 december 1980 van een algemene bepaling inzake fraude*” (Parl. St. Kamer, 2015-2016, DOC 54 1696/001, 34).

Artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet vormt aldus de neerslag van het algemeen rechtsprincipe “*fraus omnia corrumpit*”. De toepassing van het algemeen rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*” veronderstelt het bestaan van bedrog, dat kwaadwilligheid, opzettelijke misleiding en oneerlijkheid met de bedoeling te schaden of winst te behalen, inhoudt (Cass. 9 oktober 2007). Het beginsel bestaat dus uit twee cumulatieve bestanddelen, met name een foutieve gedraging (objectief criterium) én een intentie om te schaden of winst te behalen (subjectief criterium) (cf. RvS 15 januari 2020, nr. 246.628).

Het komt derhalve de verweerder toe om, indien hij met toepassing van artikel 74/20, §1, van de Vreemdelingenwet besluit over te gaan tot de weigering van een verblijfsmachtiging, het bewijs te leveren dat er effectief sprake is van het gebruik van valse of misleidende informatie of van valse of vervalste documenten of dat de betrokken vreemdeling fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt om het verblijfsrecht te verkrijgen. De bewijslast rust derhalve op de verwerende partij en dit met betrekking tot de beide hierboven besproken bestanddelen (cf. RvS 18 april 2018, nr. 246.628).

4.8 Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekende partij destijds om de aflevering van een visum verzocht voor een beweerd familiebezoek en dat zij daarbij aangaf “*huisvrouw*” te zijn.

Er werden daarnaast verschillende tenlastenemingen opgesteld voor verzoekende partij en dit op verschillende data (bijlagen 3bis van 19 juni, 2018, 6 december 2018 en 8 april 2019). Al deze zogenaamde bijlagen 3bis vermelden voor verzoekende partij een verblijfsadres te Iran. De tenlasteneming (bijlage 3bis) van 17 december 2021 geeft eveneens een verblijfsadres te Iran op.

Wanneer echter nader een blik geworpen wordt op de stukken die werden voorgebracht in het kader van de aanvraag van een machtiging tot verblijf van meer dan negentig dagen met het oog op tewerkstelling blijkt dat

deze stukken manifest in tegenspraak zijn met de eerder neergelegde stukken met betrekking tot een mogelijk verblijf op zich.

Volgens de stukken uit het administratief dossier heeft verzoekende partij immers aangegeven dat zij sedert een lange tijd in Iran verblijft. De verklaringen van verzoekende partij van destijds zijn dan ook lijnrecht in tegenspraak met wat beweerd wordt in het kader van de huidige aanvraag.

Er worden foto's voorgebracht waaruit zou moeten blijken dat verzoekende partij wel degelijk aan het werk was in Iran, doch dit blijkt nergens uit. Alleszins kan een dergelijke gevolgtrekking niet gebeuren uit deze stukken. Op basis van loutere verklaringen kan dit geheel niet aangetoond worden.

4.9 In dezelfde zin blijkt dat destijds aangegeven werd dat verzoekende partij en haar op heden desgevallend toekomstige werkgever moeder en zoon zijn, daar waar zij op heden beweren elkaar uit hun dorp te kennen. Ook dit valt bijgevolg niet te rijmen met de voorheen gegeven verklaringen.

4.10 De Raad benadrukt dat verwerende partij enkel gehouden is tot nazicht van het verblijfsrechtelijk aspect van de aanvraag. Verzoekende partij voert vooral een feitelijk betoog aan waarin zij aangeeft wel geschikt te zijn voor deze tewerkstelling. Alhoewel er aanvaard kan worden dat verzoekende partij kundig is in het bakken en dat zij, zoals in vele landen gebruikelijk, dit ambacht thuis leerde en vooral ook haar gezinsleden hiermee van verse producten voorzag; mag er niet uit het oog verloren worden dat een dergelijk betoog van verzoekende partij betrekking heeft op de beoordeling van de professionele kwaliteiten wat op heden niet de vraag is die voorligt bij de Raad en waar de Raad ook evenmin enige bevoegdheid in heeft.

Het klopt dat er *a priori* geen verbod is op de tewerkstelling van familieleden op basis van een dergelijke aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van tewerkstelling. Daarbij dienen deze familielieden echter nog steeds te voldoen aan de voorwaarden zoals door de wet voorzien.

4.11 In het kader van een aanvraag voor een verblijfsrecht komt het aan verzoekende partij toe om te bewijzen dat zij voldoet aan de voorwaarden om tot een dergelijk verblijfsrecht toegelaten te worden. Daartoe dient zij alle relevante stukken en elementen voor te brengen die het bestuur toelaten om een voldoende onderbouwde beslissing te nemen die op haar beurt dient te voldoen aan de door de wet voorziene voorwaarden.

4.12 Gelet op het feit dat de verklaringen van verzoekende partij en aanverwanten doorheen haar verschillende aanvragen niet gelijklopend zijn en zij reeds voorheen weigeringsbeslissingen bekomen heeft, kan de Raad niet inzien in welke mate de besluiten van verwerende partij onredelijk of onzorgvuldig genomen zouden zijn.

Er blijkt inderdaad sprake van misleidende informatie (verschil in verklaringen over verblijfsplaats en band tussen mogelijke werkgever en verzoekende partij) en dit is er op gericht een verblijfsrecht te bekomen wat reeds voorheen getracht werd.

Er werd in de bestreden beslissing een intentioneel element aangehaald en er zijn uitdrukkelijke objectieve vaststellingen van valse of leugenachtige verklaringen. De Raad stelt bijgevolg vast dat in de bestreden beslissing op afdoende wijze wordt gemotiveerd waaruit de intenties van de verzoekende partij zelf bestaan. De opgegeven motieven in feite volstaan dan ook om de machtiging tot verblijf te weigeren met toepassing van artikel 74/20, §1, van de Vreemdelingenwet.

4.13 Ten slotte merkt de Raad nog op dat er ook voor de tewerkstelling in het kader van een zogenaamd knelpuntberoep nog altijd voldaan moet worden aan de voorwaarden om op basis van tewerkstelling een verblijfsrecht te kunnen genieten, *quod non* in dit specifieke geval.

4.14 Verzoekende partij legt ter zitting van 20 juni 2025 een zogenaamde pleitnota neer. Daarin wijst verzoekende partij onder meer op een arrest van de Raad (*in casu* arrest 302 421 van 28 februari 2024). Er zou sprake zijn van onvoldoende juridische en feitelijke gronden, de rechtspraak van de Raad zou bindend zijn, er zou geen bewijs zijn van fraude of misleiding. Verwerende partij zou haar bevoegdheid overschreden hebben en het geheel zou in strijd zijn met de motiveringsplicht en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat het neerleggen van een '*pleitnota*' ter terechtzitting als dusdanig niet voorzien is in de toepasselijke regelgeving omwille van de rechten van verdediging van de verwerende partij. Dit betekent echter niet dat met de mondelinge uiteenzetting van verzoekende partij geen rekening kan worden gehouden.

Uit het voorgaande blijkt echter dat dit betoog niet vermag de vaststellingen van verwerende partij tegen te spreken. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat zijn arresten geen precedentenwerking hebben zodat met

de verwijzing naar een arrest, dat niet werd gewezen ten aanzien van verzoekende partij zelf, geen onwettigheid wordt aangetoond.

4.15 Vermits verzoekende partij geen gegrond middel heeft opgeworpen ten opzicht van de bestreden beslissing dient deze beslissing niet vernietigd te worden en behoeft er al evenmin uitspraak gedaan te worden over de opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid zoals door verwerende partij opgeworpen.

4.16 Een schending van de opgeworpen beginselen blijkt bijgevolg dan ook niet.

Het middel is ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend vijftientig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE